

Ik ga eens wat vertellen, over een fenomeen, een zachte rechtlijnige, een vriendelijk genuanceerde relativeerder, ene die niet moest weten van tantewannekes , iemand zonder maar een tsjietsje menselijk opzicht, geen tsjietsje.

Mijn vader.

Om maar iets te vertellen:

Ik heb nog geweten dat we met moeder en al de kinderen iets aan het vieren waren op restaurant, vader voelde hem wat slapjes of ik weet niet wat, in alle geval en hij heeft zich daar in dat restaurant een kwartiertje op zijn rug op de grond gelegd, tussen de tafeltjes, totdat hij zich wat beter voelde. En de garcons stapten over hem om de andere tafels te bedienen.

Op zijn bureau zullen ze hem ook wel zo gekend hebben, welk nummer dat hij was. Hij vertelde niet zo veel over zijn bureau. Maar op een keer kwam hij er wel mee af dat ze daar, gelijk in Amerika, mekaar met de voornaam zouden aanspreken, gedaan met mijnheer. Pas op, dat was nieuw, zeker aan de staat, dat was de tijd dat mijn moeder en één van de geburen, ze zagen elkaar een paar keer per week, maar ze bleven elkaar met Madam aanspreken. “Nog een taske kaffee Mme Deraedt? Een halfke madam Verbeeck, ik moet mijn petaters nog opzetten, kaniel komt thuis eten.”
‘t Was niet Mijnheer Kaniel.

Mijn vader was er dus mee akkoord dat ze op zijn bureau mijnheer gingen laten vallen, maar hij vond dat enkel zijn vrouw tegen hem Georgske mocht zeggen en dus liet hij weten: “Tegen mij mag je Verbeeck zeggen, zonder mijnheer.”

Er kwam zo een keer iemand in zijn bureau, en die vroeg of hij mocht roken. In die tijd werd er nog gerookt op de bureaus.

“Ja natuurlijk” zei mijn vader en stapte naar de gang. Die mens vroeg: “Mijnheer Verbeeck, waarom gaat gij weg?” “ U rookt in mijn bureau”.

Dat was typisch mijn vader. Hij moest er niet van weten, van rook, hij stak zelfs de straat over voor een draaiende motor van een stilstaande auto aan het voetpad. En toch, zijn vrouw en den helft van zijn kinderen rookten in zijn huis en de onderpastoor zelfs sigaren. Voor zijn huishouden deed hij wel water in zijn wijn, die mochten in zijn huis roken.

Hij hielp ook mee in het huishouden, maar bricoleren, deed hij ook maar dat was zijn ding niet, hij deed erg gevaarlijke dingen. Hij kocht een zware kettingzaag om van appelsienkistjers plankjes stoofhout te maken.

Hij moest in de dakgoot zijn, hij knoopte wat veters aaneen, bond dat onder zijn oksels en legde dat vast aan een poot van het bed. En zo kroop hij uit de venster van de mansarde. Er was geen zeggen aan.

Mijn moeder klaagde een keer over stofnesten onder de kast, hij had congé en hij zaagde er de poten af, 't was gelijk dat er overal in de slaapkamers doodskisten stonden.

Maar, zijn appelbeignets, die waren een mirakel.

Een beetje achtergrondinformatie: Mijn vader, Georges Verbeeck, was van Leuven afkomstig, hij is nog als kind mee zijn step in de Dijle gesukkeld, die gelukkig niet diep was, daar in Leuven, 't is de Schelde niet, anders zat ik hier niet te vertellen. Zijn vader was drukker, een mens die redelijk klein van postuur was. Zijn vrouw heeft heel haar leven een beetje door haar knieën gezakt gelopen om weg te steken dat ze wat groter was dan haar man. Z'is nooit meer recht geraakt, mijn grootvader was al 10 jaar begraven en ze liep nog met geplooide knieën.

Mijn vader was liefst germanist geworden maar zijn vader de drukker zei: "Doet gij maar economie, ge zult gemakkelijker werk vinden." De woorden van een stielman. Ik kan dat wel wat verstaan. Ze kwamen indertijd juist uit de grote depressie, de jaren dertig. Den helft van de mensen, de helft had zonder werk gezeten. Nu roepen ze al moord in brand als het cijfertje achter de komma van de economische groei een beetje vertraagt; de cijfertjes achter de komma bij percenten, dat zijn duizendsten! Dat is juist goed om de lonen laag te houden.

Met al hun dwaze cijfers. Bijvoorbeeld: Als er een paar Indische diamantairs uit Antwerpen hun steentjes voor een tijdje in Singapore laten slijpen stuikt zozegzegd de Belgische import en export ineen. Dat gaat in feite juist maar over een zakje steentjes, maar 't is een getal met veel nulletjes dat niet meer meetelt. En hop, subiet staat Voka, VBO en zelfs de Nationale Bank met dat soort statistieken te zwaaien om te zeggen dat het slecht gaat, dat de belastingen te hoog zijn en dat er moet ingeleverd worden, voor de jobs. Voor een zakje steentjes ja. En komen die ineens weer met hun steentjes naar Antwerpen, hop de cijfers naar omhoog en ze komen zeggen "Zie je wel besparen helpt, vooruit, meer besparen." Dat was het soort nuanceringen dat mijn vader, die geen linkse was, ook maakte, met een fijn naaldje in valse ballontjes stekken.

Op een keer zei hij tegen mij, ik had toen ook al mijn diploma van economist: "jan" zei hij, "de staatsschuld, dat is geen schuld". "Waarom zou dat geen schuld zijn" vroeg ik, (ja ik was

nog vers in de economie) “Omdat ze dat toch nooit gaan terugbetalen, dus is dat geen schuld”; Kijk, we zijn nu 50 jaar verder en zie maar waar we nu staan .

MIJN VADER, 't was een mens van wie dat ze zeggen dat hij oude boeken had gelezen, al zijn diploma's waren met grote onderscheiding.

Maar in feite hij sprak hij niet veel over zijn kennis, de economie; talen, ABN daar ging al zijn attentie naartoe, daar lag zijn paard gebonden.

Mijn vader schreef in het bladje van het Ministerie van Economische zaken de rubriek “Zeg niet, maar zeg wel” in zijn strijd tegen gallicismen, germanismen en ander ismen. Vanuit zijn bureau. Maar hij zette die strijd thuis verder.

Wij, zijn vrouw en zijn negen kinderen, spraken thuis overdag zowat Gents en Nederlands door mekaar, gelijk dat het uitkwam.

Maar om halfzeven hoorden wij een sleutel in 't slot gaan en moeder zei: “Urkt, voader es daar, schuun Vlaams klappen” en heel de nest zette hem proper recht aan tafel en dat sprak een ABN waar dat Martine Tanghe fier zou op geweest zijn. Dat was daar gelijk een dagelijkse aflevering van dat televisieprogramma “Hier spreekt men Nederlands” zonder hond aan den open haard, wij hadden thuis geen hond en ook geen open haard, wel een feu continu, een keer per dag koteren en bijvullen mee kolen uit de kelder.

Maar als één van de negen kinderen een “taalfout” maakte moest hij zijn “parler” herdoen, in de juiste bewoordingen. “Ik ben gewoon van..” “Jan! “ “Juist papa, ik ben gewoon te , gewoon zijn van is een gallicisme”.

Mijn moeder heeft hij nooit verbeterd.

Dat vertelseltje gaat hier alle kanten uit, maar zo was mijn vader ook. Als hij iets vertelde, ge wist waar dat hij begon maar ge kon nooit raden waar dat hij zou uitkomen, wel dat het lang ging duren, zijn vertelseltje. Als hij begon: “ Jeanneke (dat is mijn moeder) raad eens wie ik vandaag op de trein tegenkwam”, dan gaven wij de fles tafelbier nog eens door, omdat we wisten dat we nog lang niet in het station waren.

MIJN VADER, hij deed nog dingen die ge van een gestudeerde mens niet zou verwachten, maar een goestendoender laat zich niet leiden door de wetenschap.

Bijvoorbeeld, tussen twaalf en halftwee ging de deur van zijn bureau toe en iedereen wist dat ze dan niet moesten binnenkomen. Hij had niets weg te steken, maar ze moesten hem met rust laten. Hij at dan eerst zijn boterhammen op die zijn vrouw hem meegaf, zijn appelsien en zijn yoghurtje. En dan, dan deed hij zijn schoenen en zijn koussen af, zijn blote voeten op een stoel en met een zakdoek, proper en vers gestreken, bond hij zijn twee grote tenen samen, om zo een kwartiertje te blijven zitten; dat was tegen knobbels op de zijkant aan de binnenkant van zijn voeten. Zijn moeder had dat en hij wilde dat niet.

Grijs kostuum met gilet, plastron, blote voeten en zijn twee grote tenen samen in een neusdoek. Een schilderijtje van Hopper of Magritte. Ceci n'est pas ce que tu penses.

Het laatste jaar dat mijn vader naar Brussel moest had hij 52 lege doosjes van zijne yoghurt bijeen gespaard en in zijn kast gezet. En elke vrijdag pakte hij zo een doosje, neep dat samen

en smeedt het in zijn vuilbak, een jaar lang, elke week, tot hij met pensioen ging. Dat was een spelleke, dat was niet bitter, dat was juist maar aftellen, op zijn manier.
Ik ga er mee uitscheiden, ik wordt nostalgisch van, subiet krijg ik ne krop in mijn keel.

Maar ik zou toch graag nog één keer op het perron staan in Gent St Pieters, met vader, moeder en de negen kinderen, voor twee weken naar Nieuwpoort. De bagage was al weken van tevoren, in twee grote rieten manden, met zo een ijzeren staaf en een hangslot, met de "ijzeren weg" naar Zonnebloem gestuurd. Ge zag den trein naar De Panne afkomen en vader zei "Achteruit, hij is daar". En dan, samen in een gereserveerde coupé, bij elkaar, content dat ge van een schone grote familie zijt, allemaal goestendoenders.

*Ik heb mee hem nooit over boeddha gesproken, Tegen dat ik zo een beetje van boeddha wist was mijn vader der nie mier. Maar die twee Boeddha en mijn vader, ze zouden goe overeengekomen hebben.
Neem nu de vier edele waarheden, dat es zoiets gelijk de tien geboden of de vijf zuilen van de islam, alliene, het boeddhisme es in feite giene godsdienst*

De Vier edele waarheden

- 1. Het leven is lijden Hij zou t'akkoord geweest zijn, dat weet ik al heb ik mee hem nooit geklapt over het existentialisme of la condition humaine*
- 2. De reden van het lijden is de begeerte. Kijk over dat woord begeerte zouden wij tuupe een raisonnement kunnen gedaan hebben. Dat es een vertalinge uit het sanskriet. In het engels zegge ze desir, in het frans soif, begeerte, dat es het nie in feite. Maar we zouden hezt tuupe wel kunnen omschreven hebben*
- 3. Derde waarheid: der es nen uitweg. Verrassend, typisch oosters, mijn vader zou mee geweest*
- 4. Vierde waarheid: Volg het achtvoudige pad*

Dat uitleggen zoe mij te verre leiden, ge graait nu al wat da zou kunnen zijn, zoekt dat zelve ne kier op. Maar, voor zoverre dat ik mij wille rappelere, mijn vader eswel heel zijn leven nooit verre afgewaald van het achtvoudige pad. En laat dat veur mij een lesse zijn.

*Ik heb maar v an één ding spijt, ik heb nooit de tuupegebonden tenen live gezien
En zijn negen kinders, 't zijn alle nege, elk op zijn maniere ne goestendoender geworde*